

[Handelsministeren.]

kunne dække forrentning og afskrivning såvel af den nuværende bygning som af den projekterede tilbygning.

Medens patentafgifterne hidtil har været indeholdt i loven, foreslås det nu at ændre patentloven således, at patentafgifterne af praktiske grunde ikke mere indeholdes i love, men fastsættes ved bekendtgørelse. Afgifterne vil således fremtidig kunne forhøjes, uden at det er nødvendigt at foretage lovændring. De ændringer, der foreslås i patentloven, er alene en følge heraf.

Der kan i denne forbindelse henvises til, at de nærmere bestemmelser om betaling for registrering af aktieselskaber ifølge aktieselskabsloven også sker ved bekendtgørelse. Ligeledes sker fastsættelsen af taksterne for anmeldelse af firmaer til handelsregistrene ved bekendtgørelse efter den ændring, der er foretaget i firmaloven ved lov af 24. februar 1951.

Jeg vil gerne fremhæve den i bemærkningerne til lovforslaget fremsatte udtalelse om, at det er tanken, at patentafgifterne ikke skal fastsættes højere, end at de giver dækning for udgifterne ved patentdirektoratets virksomhed. Man vil dog ikke, fordi patentdirektoratet et enkelt år giver et mindre overskud eller underskud, straks foretage nedsættelse eller forhøjelse af afgifterne, men man må se på direktoratets virksomhed over en passende årrække.

Af administrative grunde ville det være ønskeligt, om de nye afgiftssatser måtte kunne træde i kraft den 1. december 1958, og jeg tillader mig derfor at anbefale forslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Dernæst tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ophævelse af krigs- og besættelsestidens midlertidige patentlovgivning.*

Ved lov af 24. juni 1942 som ændret ved lov af 8. juli 1943 bemyndiges handelsministeren til at fastsætte, at behandlingen af visse bortfaldne patentansøgninger kunne genoptages, ligesom løbetiden for visse patenter kunne forlænges. Begrundelsen for lovene var, at man fandt det ubilligt, at ansøgere, patenthavere og eventuelle andre interesserede som følge af den ekstraordinære situation under krigen, hvor mange

patentrettigheder faktisk ikke kunne udøves, skulle miste de fordele, som patentlovgivningen indrømmer dem. Også i årene efter krigen har det ofte været vanskeligt for de interesserede at udnytte deres patent.

Da de grunde, der i sin tid talte for at gennemføre denne lovgivning, ikke længere er til stede, foreslås lovene ophævet.

Årsafgifterne for sådanne patenter, for hvilke der er indrømmet en forlænger løbetid, bør betales efter patentlovens regler og altså forhøjes i overensstemmelse med det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring i lov om patenter. Da man har anset det for lidet rimeligt, at sådanne patenthavere skulle have mulighed for ved forudbetaling af årsafgifterne at unddrage sig en forhøjelse af afgifterne, indeholder lovforslaget en bestemmelse om, at kun afgifter, der i overensstemmelse med de hidtidige regler er betalt inden 1. oktober 1958, ikke undergives forhøjelse.

Af administrative grunde ville det være ønskeligt, om loven måtte kunne træde i kraft den 1. december 1958, samme dag som foreslået for det andet fremsatte lovforslag.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Yderligere har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til varemærkelov.*

Danmarks første varemærkelov, lov nr. 96 af 2. juli 1880, der kom til veje uden forudgående samarbejde med de andre nordiske lande, blev i 1890 afløst af en ny varemærkelov, lov nr. 52 af 11. april 1890, udarbejdet på grundlag af et forudgående nordisk samarbejde, der førte til stort set overensstemmende love i Danmark, Norge og Sverige. Finland var på den tid afskåret fra at deltage i nordisk samarbejde, men de nordiske forslag blev lagt til grund for den finske varemærkeforordning af 1889.

Den således opnåede ensartethed i de fire nordiske landes varemærkelovgivning blev dog kun opretholdt i få år. Snart fremkom der i de enkelte lande ønsker om ændringer på forskellige punkter, og de heraf foranledigede revisioner skete isoleret i hvert land for sig. Herved kom udviklingen i landene til at følge forskellige baner.

I midten af tyverne blev et nyt nordisk